

DÂY ĐO SỰ CHÁNH TRỰC.

Kinh thánh: Ê-sai 28:14-29

“14 Vậy nên, hỡi các người là những người ngạo mạn, cai trị dân này ở Giê-ru-sa-lem, hãy nghe lời của Đức Giê-hô-va. 15 Vì các người nói rằng: Chúng ta đã kết ước với sự chết, và giao ước cùng nơi âm phủ. Khi tai nạn hủy diệt trải qua, sẽ chẳng chạm đến ta đâu. Chúng ta lấy sự nói dối là nơi nương náu, sự gian lận làm nơi ẩn mình. 16 Vậy nên, Chúa Giê-hô-va phán như vậy: Này, ta đặt tại Si-ôn một hòn đá để làm nền, là đá đã thử nghiệm, là đá góc quý báu, là nền bền vững: ai tin sẽ chẳng gấp rúc. 17 Ta sẽ lấy sự chánh trực làm dây đo, sự công bình làm chuẩn mực; mưa đá sẽ hủy diệt nơi ẩn náu bằng sự nói dối, nước sẽ ngập chỗ nương náu. 18 Bây giờ ước các người kết với sự chết sẽ phế đi, ước các người giao cùng nơi âm phủ sẽ không đứng được. Khi tai nạn hủy diệt trải qua, các người đều bị giày đạp. 19 Mỗi lần tai nạn trải qua, sẽ bắt lấy các người, vì nó trải qua mọi buổi sớm mai, ngày và đêm; chỉ có sự kính sợ làm cho các người hiểu biết lời dạy ấy. 20 Giường ngủ quá không thể duỗi mình; mền hẹp quá không thể quấn mình. 21 Vì Đức Giê-hô-va sẽ dấy lên như ở núi Phê-ra-xim; Ngài nổi giận như tại trũng Ga-ba-ôn, đặt làm việc Ngài, là việc khác thường, và làm công Ngài, là công lạ lùng. 22 Vậy bây giờ, đừng khinh lờn nữa, e dây tới càng buộc chặt các người chẳng; vì ta có nghe từ nơi Chúa, là Đức Giê-hô-va vạn quân, lệnh truyền hủy diệt cả đất. 23 Hãy lắng tai, nghe tiếng ta; hãy để ý, nghe lời ta! 24 Kẻ cày để gieo, há hằng ngày cứ cày luôn sao? Há chẳng vỡ đất và bừa hay sao? 25 Khi đã bông bằng mặt đất rồi, há chẳng vãi tiểu hồi, gieo đại hồi ư? Há chẳng tĩa lúa mì nơi rãnh, mạch nha nơi đã cắm dấu, và đại mạch trên bờ ư? 26 Ấy là Đức Chúa Trời dạy và bảo nó cách phải làm. 27 Vì người ta chẳng dùng trái lãn mà nghiền tiểu hồi, cũng chẳng cho bánh-xe lãn trên đại hồi; nhưng tiểu hồi thì đập bằng cái que, đại hồi thì đập bằng cái lẽ. 28 Người ta vẫn xay lúa mì; nhưng chẳng đập luôn, dầu cho hạt thóc qua dưới bánh xe hoặc chân ngựa, song không giập nát. 29 Điều đó cũng ra bởi Đức Giê-hô-va vạn quân, mưu Ngài lạ lùng, sự khôn ngoan Ngài tốt lành.”

Gợi ý bài học: Trong phân đoạn hôm nay, những người lãnh đạo Giê-ru-sa-lem tin vào kế hoạch của mình hơn là tin Đức Chúa Trời. Họ cho rằng nếu thiết lập được những liên minh chính trị đủ mạnh, họ có thể tránh khỏi tai họa đang đến. Nhưng Đức Chúa Trời gọi nơi trú ẩn ấy là “lấy sự nói dối là nơi nương náu, sự gian lận làm nơi ẩn mình.” Con người luôn tìm kiếm một nơi an toàn. Chúng ta tích lũy tiền bạc, xây dựng các mối quan hệ, trau dồi năng lực, dựa vào kinh nghiệm và chuẩn bị cho tương lai. Những điều ấy tự nó không xấu. Vấn đề bắt đầu khi chúng ta âm thầm tin rằng chúng có thể bảo đảm cuộc đời mình hơn cả Đức Chúa Trời. Ê-sai 28 đặt ra một câu hỏi rất thẳng thắn:

Điều gì đang thật sự làm nền cho đời sống tôi?

Các nhà lãnh đạo Giu-đa có tính toán chính trị, có kế hoạch ngoại giao và có những phương án mà theo mắt người dường như rất hợp lý. Nhưng họ phạm một sai lầm căn bản: **“Họ tính toán mọi thứ mà không tính đến Đức Chúa Trời.”** Một kế hoạch có thể rất chi tiết nhưng vẫn sai nền tảng. Một tài khoản ngân hàng có thể đem lại cảm giác

an toàn nhưng không thể bảo đảm ngày mai. Một người có thể có kinh nghiệm, kiến thức và nhiều mối quan hệ nhưng vẫn không kiểm soát được những biến cố lớn của đời mình. Điều nguy hiểm không phải là chúng ta có những nguồn lực ấy. Điều nguy hiểm là khi lòng chúng ta nói: **“Chỉ cần tôi còn những thứ này thì tôi sẽ ổn.”**

Khi một điều được dùng thay cho Đức Chúa Trời để tạo cảm giác an toàn tuyệt đối, nó đã trở thành một nơi trú ẩn giả. Trái ngược với những nền móng do con người dựng nên, Đức Chúa Trời phán: **“Này, ta đặt tại Si-ôn một hòn đá để làm nền”** Đó là hòn đá đã được thử nghiệm, quý báu và vững chắc. Về sau, Tân Ước áp dụng hình ảnh hòn đá góc này cho **Đức Chúa Jêsus Christ**. Điều đó có nghĩa rằng đức tin Cơ Đốc cuối cùng không được xây trên một hệ thống, một người lãnh đạo, một nền kinh tế hay một hoàn cảnh thuận lợi. Nó được xây trên **một Đấng — Đức Chúa Jêsus Christ**. Những điều khác có thể thay đổi. Con người thay đổi. Tiền bạc thay đổi. Sức khỏe thay đổi. Công việc thay đổi. Hoàn cảnh xã hội thay đổi. Nhưng Đấng Christ vẫn là nền không thay đổi. Vì vậy, thời điểm khủng hoảng không chỉ tạo ra sự bất ổn. Nó còn **bộc lộ nền móng của chúng ta**. Khi những điều xung quanh bị lay chuyển, chúng ta sẽ biết mình thật sự đã xây đời sống trên điều gì.

Ê-sai đưa ra một hình ảnh rất đời thường nhưng mạnh mẽ: “Giường quá không thể duỗi mình; mền hẹp quá không thể quấn mình.” Hãy tưởng tượng một người rất mệt, muốn nghỉ ngơi, nhưng chiếc giường quá ngắn và chiếc chăn quá nhỏ. Người ấy có thể nằm xuống nhưng không thể thật sự được an nghỉ. Đó là hình ảnh của **sự an toàn không có Đức Chúa Trời**. Tiền bạc có thể giải quyết nhiều vấn đề, nhưng không giải quyết được mọi vấn đề. Sự công nhận của người khác có thể khiến chúng ta vui một thời gian, nhưng không chữa được sự trống rỗng sâu bên trong. Một công việc ổn định có thể giúp ta yên tâm, nhưng không thể bảo đảm rằng ngày mai không thay đổi. Những thứ ấy giống như chiếc giường quá ngắn: **đủ để chúng ta tạm nằm xuống nhưng không đủ để linh hồn được nghỉ ngơi**. Chỉ Đức Chúa Trời mới có thể trở thành nơi nghỉ thật của con người.

Phần cuối của phân đoạn chuyển sang hình ảnh người nông dân. Người nông dân không đối xử với mọi loại cây trồng giống nhau. Có hạt được gieo theo cách này, hạt khác theo cách khác. Có loại cần đập mạnh hơn, loại khác phải xử lý nhẹ nhàng. Tại sao? Bởi người nông dân **biết mình đang làm gì**. Ê-sai dùng hình ảnh ấy để nói về sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời. Trong đời sống cũng có những thời kỳ chúng ta không hiểu: “Tại sao Chúa cho phép điều này?” “Tại sao con phải trải qua giai đoạn này?” “Tại sao Chúa chưa thay đổi hoàn cảnh?” **Chúng ta nhìn thấy sự đau đớn của quá trình, nhưng không nhìn thấy toàn bộ mục đích**. Người nông dân nhìn hạt lúa khác với cách hạt lúa nhìn chính mình. Hạt lúa chỉ cảm thấy mình đang bị đập. Người nông dân lại nhìn thấy **hạt tốt đang được tách ra**. Cũng vậy, có những điều Chúa cho phép không phải để phá hủy chúng ta, nhưng để làm cho điều tốt lành trưởng thành trong chúng ta. Điều này cần được hiểu cẩn thận. Không nên nhìn mọi khó khăn rồi kết luận: “Chắc Chúa đang phạt tôi.” Hình ảnh người nông dân trong Ê-sai nhấn mạnh một điều khác: **Đức Chúa Trời hành động với sự khôn ngoan và có mục đích**. Ngài không đập lúa cách không có chủ đích. Người nông dân biết khi nào cần đập, đập bao nhiêu

và khi nào phải dừng. Vì vậy, khi chưa hiểu công việc Chúa đang làm, đức tin có thể nói: **“Con chưa hiểu bàn tay Ngài, nhưng con tin tấm lòng của Ngài.”** Đó là một đức tin trưởng thành.

Ba câu hỏi suy ngẫm bài học:

1. Điều gì hiện nay khiến tôi cảm thấy an toàn nhất?
2. Có “chiếc giường quá ngắn nào” mà tôi cố dùng để tìm sự bình an mà thực ra không thể nghỉ ngơi không?
3. Trong một hoàn cảnh tôi chưa hiểu, tôi có thể tin rằng Đức Chúa Trời vẫn đang hành động như một người nông dân khôn ngoan không?